

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21)

Jézus keresztre feszítése után a tanítványok bezárkóztak, mert meg voltak ijedve és össze voltak zavarodva, annak ellenére, hogy előtte Vele jártak-keltek Palesztina útjain, amikor mindenkinek hirdette, hogy *Isten Atya, és mindenkit gyengéden szeret.*

Az Atya elküldte Jézust, hogy az életével tanúságot tegyen erről a nagy újdonságról, sőt mi több, megnyissa az utat, hogy az emberek Istennel találkozhassanak: Istennel, aki háromság, önmagában is szeretetközösség, és ebbe a végtelen ölelésbe vonja be teremtményeit.

Nyilvános működése során sokan látták, hallották és tapasztalták jóságát, befogadó, megbocsátó és reményt adó szavainak és tetteinek gyümölcsét. Aztán elítélték és keresztre feszítették. Ezek után írja le János evangéliuma, hogy Jézus harmadnapra föltámadt, megjelent tanítványainak és meghívta őket, hogy folytassák küldetését:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Mintha azt mondaná nekik: „Emlékeztek, mennyire mellettetek álltam, mennyire szomjajztatok az igazságot és a békét, és én hogyan oltottam szomjúságotokat? Hogyan gyógyítottam meg testben és lélekben, akiket az emberek kitesztáltak és megvetettek? Hogyan védtem meg a szegények, az özvegyek és az idegenek méltóságát? Folytassátok most már ti! Hirdessétek az evangéliumot, amelyet kaptatok, hirdessétek, hogy Isten azt szeretné, hogy mindenki találkozzon vele! Hirdessétek, hogy ti mindannyian testvérek vagytok!”

Minden ember a Szeretet Isten képére van megteremtve, ezért a szívében vágyik arra, hogy találkozzon Vele, valamint minden kultúra és társadalom megpróbálja felépíteni az együttéléshez szükséges kapcsolatokat. De mennyi fáradsággal jár ez, mennyi ellentmondás és nehézség akadályoz a célhoz vezető úton! Ezek a legmélyebb vágyaink nap mint nap ellentétbe kerülnek emberi törekénységünkkel, bezárkózunk, félelem tölt el, bizalmatlanok vagyunk, és előítéletek élnek bennünk egymás iránt.

Az Úr viszont ma is nagy bizalommal ismétli:

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Mit kezdünk ebben a hónapban ezzel a meghökkentő meghívással? Vajon nem eleve halva született gondolat testvériséget építeni a többnyire megosztott emberiség körében? Érdemes egyáltalán belekezdeni?

Egyedül valóban soha nem lennénk képesek erre, de Jézustól rendkívüli ajándékot kaptunk, a Szentlelket, aki segít kitartanunk, hogy minden embert szeressünk, még az ellenségeinket is.

„A Szentlélek, akit a keresztségben megkapunk [...], lévén a szeretet és az egység lelke – legyőzve a faji, kulturális és társadalmi hovatartozás különbségeiből fakadó nehézségeket – minden hívőt egyesített a Feltámadottal és egymással. [...] Önzésünk építi fel azokat a falakat, melyek elszigetelnek a többiektől és kizárják világunkból azokat, akik mások, mint mi. [...] Hallgatva a Szentlélek hangjára azon fáradozunk majd, hogy minden téren növekedjünk ebben az egységben és közösségben [...] azáltal, hogy elfojtjuk a megosztottság csíráit, melyeket magunkban hordozunk.”

A Szentlélek segítségével mi is idézzük fel és éljük meg ebben a hónapban a szeretetre indító igéket, használjunk ki minden kis és nagy lehetőséget a többiekkel való kapcsolatban: hallgassuk meg őket, érezzünk együtt velük, folytassunk párbeszédet, bátorítsuk és vonjuk be őket, törődjünk velük, bocsássunk meg nekik és értékeljük őket! Így eleget teszünk a jézusi küldetésnek, hogy folytassuk a küldetését, és legyünk a tőle kapott élet közvetítői.

A buddhista szerzetesek egy csoportja is ezt tapasztalta meg a Fokoláre Mozgalom olaszországi nemzetközi városkájában, Loppianóban, ahol mind a nyolcszáz lakos megpróbál az evangéliumhoz hűen élni. Mélyen megérintette őket az evangéliumi szeretet, amelyet korábban nem ismertek. Egyikük ezt mesélte: „A piszkos cipőmet az ajtón kívül hagytam, és másnap reggelre valaki kitisztította. Az ajtón kívül hagytam a piszkos ruhámat, és reggelre valaki kimosta, kivasalta. Tudták, hogy fázom, mert délkelet-ázsiai vagyok, ezért jobban befűtöttek, és plusz takarót is kaptam. Egyik nap megkérdeztem, hogy miért tettétek ezt. »Egyszerűen azért, mert szeretünk« – hangzott a válasz.” És ez az esemény a buddhisták és a keresztények között igazi párbeszédet indított el.

Letizia Magri

forrás: fokolare.hu